

วันที่ ๒๐ ธ.ค. ๕๖ ผมไปร่วมประชุมคณะกรรมการกำกับทิศทาง โครงการถักทอเครือข่ายในพื้นที่ เพื่อยกระดับการเรียนรู้ของจังหวัด ครั้งที่ ๓/๒๕๕๖ ของ สสค.

เหมือนไปเข้าโรงเรียน ทำความเข้าใจสังคมไทย ในระดับจังหวัด ว่าเราเป็นสังคมแนวตั้ง สังคมแยกส่วนที่มีหน่วยงานราชการในกรุงเทพ หรือส่วนกลาง เป็นผู้กำหนดและสั่งการ รุนแรงอย่างไม่น่าเชื่อ

ผมเรียกว่า เป็นสังคม ไชโย หรือสังคมแยกส่วน ส่วนใครส่วนมัน ไม่คุยหรือปรึกษาหารือกัน

โครงการถักทอเครือข่ายในพื้นที่เพื่อยกระดับการเรียนรู้ของจังหวัด ชื่อก็บอกแล้วว่า ต้องการยกระดับการเรียนรู้ของจังหวัด เน้นการสร้างสรรค์แบบ area-based

สี่ดรุณีไปพบว่า พื้นที่จังหวัดไม่ได้ประสานเป็นหนึ่งเดียว หน่วยงานในจังหวัดไม่ได้เอาความเจริญก้าวหน้าของจังหวัด เป็นที่ตั้ง แต่มุ่งทำงานตามคำสั่งของหน่วยเหนือที่กรุงเทพเป็นหลัก

ทำให้ผมได้เรียนรู้และตระหนักว่า ผมเป็นกบฏมาตั้งแต่ยังหนุ่ม และไปทำงานต่างจังหวัดที่มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ผมทำตัวเป็นกบฏต่อหน่วยเหนือที่เจ้มาตลอด หากเขาสั่งหรือขอข้อมูลแบบงี้เง่ ผมก็จะไม่ส่งหรือไม่ทำตาม และหากผมมีตำแหน่งสั่งการได้ ผมก็จะสั่งห้ามให้ข้อมูล เป็นที่เอือมระอาของผู้บริหารที่อยู่เหนือผม ตอนนั้นลูกกะโหลกของ รัฐบาลรักษาการที่ประชาชนไม่ยอมรับกำลังหาเรื่องกับคนที่เขาตราว่า “กบฏ”
น่าจะมาจับผมด้วย เพราะผมเป็นเลือดกบฏแท้
แถมยังบริจจาคเงินสนับสนุน กปปส
.
อีกด้วย

เลือดกบฏในสายโลหิตผมมันแรงจริงๆ ลูกๆ จึงกบฏต่อผมด้วย คือเขาเป็นตัวของเขาเอง ไม่ทำตามใจพ่อแม่

กบฏแปลว่าไม่ทำตามคำสั่งของหน่วยเหนือ หรือคนที่ถือว่ามียอำนาจสั่งการ คนในยุคศตวรรษที่ ๒๑ ควรเป็นกบฏทั้งแผ่นดิน คือเราทำอะไรร่วมกันเพราะเราเห็นคุณค่าและเป้าหมายร่วมกัน ไม่ใช่ทำตามคำสั่งแบบไร้ปัญญา หรือแบบเอาใจผู้เผด็จการ

กลับมาที่โครงการถักทอการเรียนรู้ในพื้นที่ ซึ่งในกรณีนี้คือในจังหวัด สี่ดรุณี (เจือจันทร์ จงสถิตอยู่, ศรีวิการ์ เมฆธวัชชัยกุล, วลัยรัตน์ ศรีอรุณ, และ ปิยาภรณ์

ชีวิตที่พอเพียง : ๒๐๘๑. เรียนรู้จากสตรีนิ้งนักถักทอ

เขียนโดย ศ.น.พ.วิจารณ์ พานิช

วันพฤหัสบดีที่ 23 มกราคม 2014 เวลา 00:00 น. - แก้ไขล่าสุด วันพฤหัสบดีที่ 23 มกราคม 2014 เวลา 08:55 น.

มันทะเจิตร) เขารับคำสั่งจาก ศ. นพ. ประเวศ วะสี ให้ดำเนินการทดลองถักทอภาคีในจังหวัด เพื่อยกระดับการศึกษาในจังหวัด เป็นโครงการของ สสค. ที่มีหนุ่มน้อย ดร. ไกรยส ภัทราวาส เป็นผู้ประสานงาน

สตรีนิ้งเลือกจังหวัดแม่ฮ่องสอน [by Plus-HD-1.5" style="color: #0022cc; text-decoration: underline !important; background-color: transparent !important; border: none !important; display: inline !important; float: none !important; height: auto !important; margin: 0px !important; min-height: 0px !important; min-width: 0px !important; padding: 0px !important; vertical-align: baseline !important; width: auto !important;" class="link">และกลายมาเป็น](#) ได้ขอเรียนรู้สรุปประโยคเดียวคือ การถักทองานในพื้นที่จังหวัดมียากและซับซ้อนกว่าที่คิดมาก ต้องไม่ดูเบาความยากและซับซ้อนนี้ และต้องมีวิธีขับเคลื่อนต่อเนื่อง เพื่อถักทอให้ภาคีที่ร่วมงานกันยาก ค่อยๆ เข้ามาร่วมกัน เพื่อสร้างวัฒนธรรมใหม่

หมายความว่า จะหวังให้กลไกในพื้นที่ถักทอกันเองนั้น หวังได้บางส่วนเท่านั้น ตัวโครงการต้องใส่กลไกของการถักทอ จากภายนอกจังหวัดเข้าไปด้วย

แต่ที่ร้ายกว่านั้น หรือสำคัญยิ่งกว่านั้น โครงการถักทอฯ ต้องหาทางดำเนินการให้หน่วยเหนือในกรุงเทพลด หรือระงับการสั่งการ เปิดโอกาสให้กลไกในจังหวัดเขาคิดเอง ทดลองพัฒนาเอง เขาก็จะหันไปหาภาควิธีร่วมมือในพื้นที่

เป็นการเรียนรู้เรื่องการดำเนินการกระจายอำนาจ ที่เป็นส่วนสำคัญของการปฏิรูปสังคมไทย

ผมเคยบันทึกเรื่องโครงการถักทอเครือข่ายในพื้นที่ไว้ [ที่นี่](#) และ [ที่นี่](#)

วิจารณ์ พานิช

๒๒ ธ.ค. ๕๖

ชีวิตที่พอเพียง : ๒๐๘๑. เรียนรู้จากสี่ตอณีนักถักทอ

เขียนโดย ศ.น.พ.วิจารณ์ พานิช

วันพฤหัสบดีที่ 23 มกราคม 2014 เวลา 00:00 น. - แก้ไขล่าสุด วันพฤหัสบดีที่ 23 มกราคม 2014 เวลา 08:55 น.

บันทึกนี้เขียนที่ [GotoKnow](#) โดย [Prof. Vicharn Panich](#)